സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം I

കെ. ദാമോദരൻ

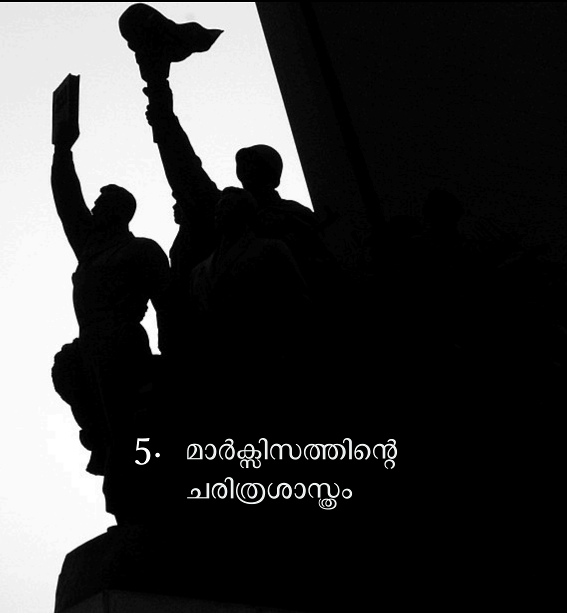

5· മാർക്സിസത്തിന്റെ ചരിത്രശാസ്ത്രം

സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം I

കെ. ദാമോദരൻ

(മലയാളം: രാഷ്ട്രീയം, ചരിത്രം)

കെ. ദാമോദരൻ എഡിറ്റോറിയൽ കമ്മിറ്റി

- ആന്റണി തോമസ്
- സി. എൻ. ജയദേവൻ
- എം. പി. അച്യുതൻ
- ഐ. വി. ശശാങ്കൻ
- ഡോ. വള്ളിക്കാവ് മോഹൻദാസ്

© 2009–2020 Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd., Trivandrum, owned by Communist Party of India, Trivandrum.

Printed editions published by Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd.

First published in print media 2009.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

Cover: Mansu Hill Grand Monument, a picture of sculpture by Jennybento. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

5 മാർക്സിസത്തിന്റെ ചരിത്രശാസ്ത്രം 1

5

മാർക്സിസത്തിന്റെ ചരിത്രശാസ്ത്രം

5.1

പണ്ട് കേരളത്തിൽ ജന്മിയും രാജാവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ ഏതാനും വ്യക്തികൾ മാത്രമല്ല, എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും പങ്കുണ്ടായിരുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ ആ പ്രാചീനജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് ഉടവുതട്ടി. നാട്ടുവാഴികളും രാജാക്കന്മാരും രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. പിന്നീട് കേരളമാകെ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ കയ്യിലായി. മുതലാളിത്തരീതിയിലുള്ള ഫാക്ടറികളും വ്യവസായങ്ങളുമാവിർഭവിച്ചു. കേരളത്തിലൊരു ദേശീയപ്രസ്ഥാനമുണ്ടായി. മുതലാളിയും തൊഴിലാളിയും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗസംഘട്ടനങ്ങളുടെ കാലംവന്നു. സംഘടിതമായ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗവും കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുമുണ്ടായി.

അങ്ങനെ കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ പല മാറ്റങ്ങളുമുണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ജീവിതരീതി, വർഗ്ഗബന്ധങ്ങൾ, ഭരണവ്യവസ്ഥ, സാമൂഹ്യസ്ഥാപനങ്ങൾ, ആശയങ്ങൾ, ചിന്തകൾ – എല്ലാം മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വമ്പിച്ച മാറ്റങ്ങൾ ഇനിയും ഉണ്ടാകാൻ പോവുകയാണ്.

കേരളത്തിന്റെ മാത്രമല്ല, എല്ലാ നാട്ടുകളുടെയും കഥയിതാണ്. ദശാബ്ദങ്ങളും ശതാബ്ദങ്ങളും സഹസ്രാബ്ദങ്ങളും പിന്നിട്ട് കാലം മുന്നോട്ടുപോകുമ്പോൾ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥകളിൽ പല പരിവർത്തനങ്ങളും വരുന്നു. സാമൂഹ്യാശയങ്ങളിലും ജനങ്ങളുടെ ചിന്താഗതികളിലും സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ സ്ഥാപനങ്ങളിലും മാറ്റങ്ങളുണ്ടാകുന്നു.

ആത്മനിഷ്ഠമായ ചരിത്രവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

എന്താണീ മാറ്റങ്ങൾക്കു കാരണം? ചരിത്രം മാറുകയും ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ സ്ഥാനത്ത് മറ്റൊരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ പൊന്തിവരികയും ചെയ്യുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? എല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ കളികളാണെന്ന് കരുതുന്നവരുണ്ട്. എല്ലാം യാദൃച്ഛിക സംഭവങ്ങളാണെന്നും വരുന്നത് വരുംപോലെ കാണാമെന്നും കരുതിയിരിക്കുന്നവരുണ്ട്. മഹാന്മാരായ ചില വ്യക്തികളുടെ ധീരോദാത്തങ്ങളോ മനുഷ്യസ്നേഹപരങ്ങളോ ആയ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് ചരിത്രം മാറുന്നത് എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന വേറെ ചിലരുമുണ്ട്. ഇക്കൂട്ടരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മനുഷ്യനാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ നിയാമകശക്തി. രണ്ടു രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള സൗന്ദര്യപ്പിണക്കങ്ങൾ യുദ്ധത്തിനു വഴിതെളിയിക്കുന്നു; നേതാക്കന്മാരുടെ മഹത്വത്തിന്റെ ഫലമായി നാടിന്റെ ചരിത്രം മാറ്റിയെഴുതപ്പെടുന്നു; ലെനിൻ എന്ന ഒരു മഹാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനമാണ് റഷ്യൻ വിപ്ലവമുണ്ടാക്കിയത്; ഗാന്ധിജിയുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇന്ത്യയിലൊരു ദേശീയപ്രസ്ഥാനമോ സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിന്നെതിരായ സമരങ്ങളോ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല! ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിന്റെ ബുദ്ധിജീവികളിലൊരാളായ ദിദറൊവിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ വീരപുരുഷന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലം മാത്രമാണ് ചരിത്രം. 19ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഹേഗലിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ സർവ്വശക്തമായ 'പരമാത്മാ'വിന്റെ വികാസമാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ അടിസ്ഥാനം. അദ്ധ്വാനിക്കുകയും ജീവിക്കുകയും ജീവിക്കാൻ വേണ്ടി സമരങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ജനങ്ങൾ ആ പരമാത്മാവിന്റെ കല്പനകൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നവർ മാത്രമാണ്! മതങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ചരിത്രം മാറുന്നത് എന്നായിരുന്നു ഫൊയർബേക്കിന്റെ അഭിപ്രായം. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ യൂട്ടോപ്യൻ സോഷ്യലിസ്റ്റ് നേതാക്കന്മാർ പോലും, ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ആത്മീയമായ ഒരു നിലപാടാണ് കൈക്കൊണ്ടത്. മനുഷ്യന്റെ മാനസികപുരോഗതിയാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കടിസ്ഥാനം എന്നവർ വിശ്വസിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടും പ്രചാരവേലകൊണ്ടും ചൂഷകവർഗ്ഗക്കാരെ പരിഷ്കരിക്കാനും അങ്ങനെ സമുദായത്തെ പുരോഗമിപ്പിക്കാനും കഴിയുമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വിശ്വാസം.

ആത്മനിഷ്ഠമായ ആശയങ്ങളുടെയും ചിന്താഗതികളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇവരെല്ലാം ചരിത്രത്തെ നോക്കിക്കാണുന്നത്. വ്യക്തികളുടെ ഇച്ഛാശക്തിയാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ നിയാമകശക്തിയെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യകാലംവരെയും ചരിത്രത്തെ ശാസ്ത്രീയമായും വസ്തുനിഷ്ഠമായും വിശകലനം ചെയ്തു പരിശോധിക്കാൻ ആർക്കും സാധിച്ചിരുന്നില്ല. ലോകചരിത്രത്തിൽ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം ഒരു സ്വതന്ത്രശക്തിയെന്ന നിലയ്ക്ക് ഉയർന്നുവന്നതോടുകൂടിയാണ് സാമൂഹ്യജീവിതത്തിനും ചരിത്രത്തിനും ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു പുതിയ വിശകലനം ലഭിച്ചത്.

തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ചരിത്രശാസ്ത്രം

എല്ലാത്തരം വർഗ്ഗചൂഷണങ്ങളുമവസാനിപ്പിച്ച് മർദ്ദനവും കഷ്ടപ്പാടുമില്ലാത്ത, വർഗ്ഗരഹിതമായ, ഒരു പുതിയ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതാണ് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ പങ്ക്. മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിനെതിരായ സമരങ്ങളിലൂടെ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെപ്പറ്റി കാര്യമായി ചിന്തിക്കാനും അവയുടെ പിന്നിലുള്ള ശക്തികളെ മനസ്സിലാക്കാനും പഠിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങളുടെ പിന്നിൽ ഭൗതിക താല്പര്യങ്ങൾ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ടെന്ന് – രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങളുടെയെല്ലാം പശ്ചാത്തലം ഭൗതികതാൽപര്യങ്ങൾ മാത്രമാണെന്ന് – അവർ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തെയും ചരിത്രത്തെതന്നെയും അവർ ശാസ്ത്രീയമായി മനസ്സിലാക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് ചരിത്രപരമായ ഭൗതികവാദം ആവിർഭവിച്ചത്.

എംഗെൽസ് വിവരിക്കുന്നു:

> "ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് ഇന്നേവരെ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ധാരണകളെല്ലാംതന്നെ അപ്പടി മാറ്റിമറിക്കത്തക്കവിധം ചരിത്രപ്രധാനമായ പലതും സംഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1831ൽ ലിയോൺസിൽവെച്ചു തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ കലാപമുണ്ടായി. 1838നും 1848നുമിടയ്ക്ക് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ചാർട്ടിസ്റ്റുകാരുടെ ദേശീയ തൊഴിലാളിപ്രസ്ഥാനം പൂർണ്ണവളർച്ചയിലെത്തി… "
>
> "തൊഴിലാളിയും മുതലാളിയും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗസംഘട്ടനങ്ങളാരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു… പക്ഷേ, നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന പഴയ ആത്മീയവീക്ഷണരീതിക്ക് ഭൗതികതാല്പര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള വർഗ്ഗസമരത്തെക്കുറിച്ചാകട്ടെ, ഭൗതികതാല്പര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചെങ്കിലുമാകട്ടെ, ഒരു ചുക്കും അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു… പുതിയ സംഭവവികാസങ്ങൾ ഭൂതകാലചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുനഃപരിശോധന അത്യന്താപേക്ഷിതമാക്കിത്തീർത്തു… അപ്പോഴാണ് ഭൂതകാലചരിത്രം മുഴുവൻ വർഗ്ഗസമരങ്ങളുടെ ചരിത്രമാണെന്നും, ഈ സമരം ചെയ്യുന്ന വർഗ്ഗങ്ങൾ അതാതുകാലത്തെ ഉൽപ്പാദനവിനിമയ സമ്പ്രദായങ്ങളുടെ – സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയുടെ – സൃഷ്ടികളാണെന്നും വെളിവായത്. അപ്പോൾ ഓരോ ചരിത്രകാലഘട്ടത്തിലുമുണ്ടാകുന്ന രാഷ്ട്രീയവും നിയമപരവുമായ സ്ഥാപനങ്ങളെയോ മതപരവും തത്വശാസ്ത്രപരവും മറ്റുമായ ആശയങ്ങളേയോ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള യഥാർത്ഥമായ അടിസ്ഥാനം അതാതുകാലത്തെ സമുദായത്തിന്റെ സാമ്പത്തികഘടനയാണെന്ന് വ്യക്തമായി".

അങ്ങനെ പുതിയൊരു ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണരീതി ആവശ്യമായി വന്നപ്പോഴാണ് ചരിത്രപരമായ ഭൗതികവാദം ജന്മമെടുത്തത്.

മഹാന്മാരുടെ സ്ഥാനം

മനുഷ്യനാണ് ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് നിലവിലുള്ള സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ മാറ്റിമറിക്കപ്പെടുകയും പുതിയ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ കെട്ടിപ്പടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നത്. പക്ഷേ, മനുഷ്യന് തന്റെ സ്വന്തം ഇഷ്ടമനുസരിച്ച്, ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ, സമുദായത്തെ മാറ്റിമറിയ്ക്കാനും തന്റെ ആഗ്രഹത്തിനൊത്തപടി പുതിയൊരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കാനും കഴിയുമോ? ഉദാഹരണത്തിന്, പിന്നണിയിലുള്ള ഒരു കോളനി രാജ്യത്തെ പെട്ടെന്ന്, ഒറ്റയടിക്ക് ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രമാക്കി മാറ്റാൻ കഴിയുമോ? മനുഷ്യൻ ആഗ്രഹിച്ചാൽ തന്നെ 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലോ 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിലോ തൊഴിലാളിവിപ്ലവം നടത്തി സോഷ്യലിസം സ്ഥാപിക്കുക സാദ്ധ്യമായിരുന്നുവോ? 1917 നവംബറിലാണ് റഷ്യയിലെ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം ലെനിന്റേയും സ്റ്റാലിന്റേയും നേതൃത്വത്തിൽ മുതലാളിത്തത്തെ തട്ടിത്തകർത്തത്. സ്വന്തം അധികാരം സ്ഥാപിച്ചത്. അന്നുതന്നെ, ഒരൊറ്റയടിക്ക്, എല്ലാത്തരം വർഗ്ഗവ്യത്യാസങ്ങളുമവസാനിപ്പിച്ച് 'ഓരോരുത്തനിൽ നിന്നും കഴിവനുസരിച്ച്, ഓരോരുത്തനും ആവശ്യമനുസരിച്ച്' എന്ന തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയ കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായഘടന കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ അവർക്കെന്തുകൊണ്ടു സാധിച്ചില്ല? ചൈനയിൽ ജനകീയജനാധിപത്യവിപ്ലവം നടത്താൻ നേതൃത്വം നൽകിയ സഖാവ് മാവോസേതുങ്ങ് അവിടെ എന്തുകൊണ്ടിനിയും കമ്യൂണിസം നടപ്പിൽ വരുത്തിയില്ല? ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്കുള്ളിൽ ചൈനയെ വർഗ്ഗരഹിതമായ കമ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യമാക്കി മാറ്റണമെന്നു സഖാവ് മാവോ ആഗ്രഹിച്ചാൽ തന്നെയും അതു നടക്കുന്ന കാര്യമാണോ?.

ഇതുപോലെതന്നെ ആത്മനിഷ്ഠമായ സ്വന്തം ആഗ്രഹങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ചരിത്രത്തെ പിന്നോട്ടു പിടിച്ച് തിരിക്കുവാനും ആർക്കും സാധ്യമല്ല. ഉദാഹരണത്തിന് സംസ്കൃതം ഇന്ത്യയുടെ പൊതുഭാഷയായിത്തീരണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുണ്ട്; വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകണമെന്നും അയിത്തം, പാർട്ടി മുതലായ അനാചാരങ്ങൾ എന്നെന്നും നിലനിർത്തണമെന്നും മറ്റും ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുണ്ട്. മുതലാളിത്തരീതിയിലുള്ള ആധുനിക വ്യവസായങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്ത കൈവേലകളും കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളും മാത്രമുള്ള, ഒരു 'വികേന്ദ്രീകരണ' യുഗത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുണ്ട്. ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതി തിരിച്ചുവെയ്ക്കാനുള്ള ഈ ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം ആർക്കെങ്കിലും നടപ്പിൽ വരുത്താൻ സാധിക്കുമോ?

ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം മാർക്സിസം അസന്നിഗ്ധമായ മറുപടി പറയുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യന് ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ ഇഷ്ടമുള്ള തരത്തിൽ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയെ മാറ്റി മറിക്കാനാവില്ലെന്നും മനുഷ്യന്റെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കുന്ന വസ്തുനിഷ്ഠമായ സാമൂഹ്യപരിതഃസ്ഥിതികളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ മാത്രമേ ഫലപ്രദമാകൂ എന്നും മാർക്സിസം തീർത്തുപറയുന്നു. സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ പറയുകയുണ്ടായി:

"മഹാന്മാരായ വ്യക്തികൾ ചരിത്രത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കുന്ന പങ്കിനെയോ മനുഷ്യനാണ് ചരിത്രം നിർമ്മിക്കുന്നത് എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെയോ മാർക്സിസം ഒരിക്കലും നിഷേധിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഒന്നുണ്ട്: തങ്ങളുടെ തലയിലുണ്ടാകുന്ന, മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കിവെയ്ക്കപ്പെട്ട, ഏതെങ്കിലും ചില അസംബന്ധങ്ങളായ ആശയങ്ങൾക്കനുസരിച്ചല്ല, മനുഷ്യർ ചരിത്രം നിർമ്മിക്കുന്നത്. ഓരോ തലമുറയും നിശ്ചിതമായ ചില പരിതഃസ്ഥിതികളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. ആ തലമുറ ജനിക്കുമ്പോൾ തന്നെ നിലനിൽക്കുന്ന പരിതഃസ്ഥിതികളാണവ. മഹാന്മാരായ മനുഷ്യർ മഹാന്മാരാകുന്നത് ആ പരിതഃസ്ഥിതികൾ ശരിക്കെങ്ങിനെയിരിക്കുന്നുവെന്നും അവയെ എങ്ങനെയാണ് മാറ്റേണ്ടത് എന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്".

സാമൂഹ്യപരിവർത്തനങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ള ജനങ്ങളുടെ ആഗ്രഹാഭിലാഷങ്ങൾക്ക് രൂപം കൊടുക്കുന്നേടത്തോളം കാലം മാത്രമേ മഹാന്മാർ അനുസരിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ.

വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിയമങ്ങൾ

പ്രകൃതിയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾക്കെന്നപോലെ സാമൂഹ്യപരിവർത്തനങ്ങൾക്കും ചില സവിശേഷ നിയമങ്ങളുണ്ട്. ആ നിയമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പരിതഃസ്ഥിതികൾ മാറുകയും മനുഷ്യസമുദായം വളരുകയും ചെയ്യുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയിൽ നിന്നു സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിയമങ്ങളാണവ. എന്നുവെച്ചാൽ, ആ നിയമങ്ങളെ ഇഷ്ടംപോലെ മാറ്റിമറിക്കാനോ തനിക്കിഷ്ടമുള്ള പുതിയ നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കുവാനോ മനുഷ്യന് സാദ്ധ്യമല്ല.

സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ എഴുതുന്നു:

> "മുതലാളിത്ത കാലഘട്ടത്തിലായാലുംശരി, സോഷ്യലിസ്റ്റ് കാലഘട്ടത്തിലായാലും ശരി, പ്രകൃതി ശാസ്ത്രത്തിലെന്നപോലെ ഇവിടെയും സാമ്പത്തികവളർച്ചയുടെ നിയമങ്ങൾ വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിയമങ്ങളാണ്. ജനങ്ങളുടെ ഇച്ഛാശക്തിയിൽനിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി ഉണ്ടാകുന്ന സാമ്പത്തികവളർച്ചയെയാണവ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത്. ജനങ്ങൾക്ക് ഈ നിയമങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കാം മനസ്സിലാക്കാം, സമുദായത്തിന്റെ താൽപ്പര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി അവയെ ഉപയോഗിക്കാം, അവയിൽ ചിലതിന്റെ നശീകരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ മറ്റു വഴികളിലേക്ക് തിരിച്ചുവിടുകയും അവയുടെ പ്രവർത്തന പരിധികളെ നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യാം. പക്ഷേ, അവയെ നശിപ്പിക്കുവാനോ പുതിയ നിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാനോ സാദ്ധ്യമല്ല".

ഇതിന്റെ അർത്ഥം സാമൂഹ്യനിയമങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ മനുഷ്യൻ നിസ്സഹായനാണെന്നല്ല, സമുദായം ഇന്ന വഴിയ്ക്കാണ് നീങ്ങുന്നതെന്നും ഇന്ന വഴിയ്ക്കേ നീങ്ങുകയുള്ളുവെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ബോധപൂർവ്വം പങ്കെടുക്കാൻ കഴിയും. സാമൂഹ്യവളർച്ചയെ നിർണയിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുകയും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്താൽ അവയെ ജനങ്ങളുടെയും ജനകീയവിപ്ലവത്തിന്റെയും താൽപ്പര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ബോധപൂർവ്വം ഉപയോഗിക്കാൻ സാധിക്കും. ഇതാണ് സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ നിയമങ്ങൾ പഠിയ്ക്കുന്നതിന്റെ ആവശ്യം. ഈ നിയമങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രത്തിനാണ് ചരിത്രപരമായ ഭൗതികവാദം എന്നുപറയുന്നത്.

5.2

ചരിത്രപരമായ ഭൗതികവാദം ആശയങ്ങളെയോ ആത്മീയജീവിതത്തെയോ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. അവ യഥാർത്ഥമായി നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, പ്രാഥമികവും അടിസ്ഥാനപരവുമായത് ആത്മീയജീവിതമല്ല, ആശയങ്ങളുമല്ല; നേരെമറിച്ച്, ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങളാണ്. ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ ആഗ്രഹാഭിലാഷങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കുന്ന വസ്തുനിഷ്ഠമായ യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ആത്മീയജീവിതമാകട്ടെ, ആ വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഭൗതികയാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം മാത്രമാണ്. സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ഭൗതികപരിതഃസ്ഥിതികളാണ് സാമൂഹ്യാശയങ്ങളുടെയും രാഷ്ട്രീയസ്ഥാപനങ്ങളുടെയും സ്വഭാവങ്ങളെ നിർണയിക്കുന്ന യഥാർത്ഥമായ അടിത്തറ.

ഭൗതികപരിതഃസ്ഥിതികൾ എന്നുവെച്ചാലെന്താണ്? അതിൽ താഴെ പറയുന്നവയെല്ലാമുൾപ്പെടുന്നു.

1. സമുദായത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള പ്രകൃതി, അതായത് ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ പരിതഃസ്ഥിതികൾ, 2. ജനസംഖ്യ, അതിലുണ്ടാകുന്ന വർദ്ധനവും കുറവും, 3. ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിനാവശ്യമായ ഭൗതികവസ്തുക്കൾ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന രീതി.

ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ പരിതഃസ്ഥിതികൾ സാമൂഹ്യവളർച്ചയിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നുണ്ട്; സമുദായത്തിന്റെ വളർച്ചയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുകയോ തടയുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ചില ബൂർഷ്വാ ചരിത്രകാരന്മാർ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്വാധീനശക്തിയെ അതിശയോക്തിപരമായി കാണുന്നു. സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ സ്വഭാവങ്ങളെയും സാമൂഹ്യവളർച്ചയെത്തന്നെയും നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ഭൂമിശാസ്ത്രമാണെന്ന് അവർ വാദിക്കുന്നു. അവിടെനിന്നവർ ജനകീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കെതിരായ പിന്തിരിപ്പൻ രാഷ്ട്രീയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നു.

ചില അശാസ്ത്രീയ വാദങ്ങൾ

ഉദാഹരണത്തിന്, ധാരാളം അസംസ്കൃത സാമഗ്രികളുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങൾ കോളണികളും കാർഷിക രാജ്യങ്ങളുമായി തീർന്നതെന്നു ചില ആംഗ്ലോ അമേരിക്കൻ ചരിത്രകാരന്മാർ വാദിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ചില ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങൾ പിന്നണിയിലുള്ള കാർഷിക രാജ്യങ്ങളായി അധഃപതിച്ചു കിടക്കുമ്പോൾ സോവിയറ്റ് റഷ്യയും ജനകീയ ചൈനയും വ്യാവസായികമായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? ആദ്യം കോളനിയായിരുന്ന ഒരു രാജ്യം പിന്നീട് സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുകയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നത് ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ വല്ല പരിണാമങ്ങളുടെയും ഫലമായിട്ടാണോ?

ഇരുമ്പ്, കൽക്കരി മുതലായ സാമഗ്രികളുടെ സാന്നിദ്ധ്യമാണ് വ്യാവസായികമായ അഭിവൃദ്ധിക്കും തന്മൂലമുണ്ടാകുന്ന പരിവർത്തനങ്ങൾക്കും കാരണമെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. ഇതും ശരിയല്ല. ഉദാഹരണത്തിന് ജർമ്മനിയെ നോക്കിയാൽ മതി. ജർമ്മനിയുടെ ഭൂമിയ്ക്കടിയിൽ ഇരുമ്പും കൽക്കരിയും പണ്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ മാത്രമാണ് ആ രാജ്യം ഒരു വ്യവസായരാജ്യമായി മാറിയത്.

ബ്രിട്ടന്റെ ശക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനം കടലാണെന്ന് സ്കൂൾ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കാറുണ്ട്. കടൽ ഇപ്പോഴും അവിടെത്തന്നെയുണ്ട്. പക്ഷേ, 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലും ബ്രിട്ടനുണ്ടായിരുന്ന ശക്തിയും പ്രതാപവും ഇന്നെവിടെപ്പോയി? അപ്പോൾ, പ്രകൃതിയും അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളും കടലും പർവ്വതങ്ങളും ചരിത്രത്തിന്റെ നിയമശക്തികളാണെന്ന വാദം തികച്ചും തെറ്റാണെന്ന് സമ്മതിക്കണം. വാസ്തവത്തിൽ, ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ പരിതഃസ്ഥിതികൾ നിർണായകമായ സ്വാധീനശക്തിയൊന്നും ചെലുത്തുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സമുദായത്തിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ മാറ്റങ്ങളേക്കാൾ എത്രയോ വേഗത്തിലാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. യൂറോപ്പിൽ 3000 കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒന്നിനുശേഷം മറ്റൊന്നായി പ്രാകൃത കമ്യൂണിസം, അടിമത്തം, ഫ്യൂഡലിസം, മുതലാളിത്തം എന്നിങ്ങനെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ നാലു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളുണ്ടായി. യൂറോപ്പിന്റെ ഒരു ഭാഗത്ത്, സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ, അഞ്ചാമതൊരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ- സോഷ്യലിസം-ആവിർഭവിച്ചു. ഈ കാലത്തിനിടയ്ക്ക് യൂറോപ്പിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിൽ പറയത്തക്ക മാറ്റമൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ല. ഇന്ത്യയിലും ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ മാറ്റങ്ങളേക്കാൾ എത്രയോ വേഗത്തിലാണ് സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പരിവർത്തനങ്ങളുണ്ടായത്. കഴിഞ്ഞ അര നൂറ്റാണ്ടിന്നിടയ്ക്കുതന്നെ എന്തെല്ലാം മാറ്റങ്ങളാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്? അപ്പോൾ, ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ പരിതഃസ്ഥിതികളിലല്ല ചരിത്രത്തിന്റെ നിയാമകശക്തിയെ ആരായേണ്ടത്.

ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവും കുറവും സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തുന്നുണ്ട്. ജനസംഖ്യയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾക്ക് സാമൂഹ്യവളർച്ചയെ ത്വരിതപ്പെടുത്താനോ മന്ദീഭവിപ്പിക്കാനോ സാധിക്കും. പക്ഷേ, ചരിത്രത്തിൽ നിർണായകമായ സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്താൻ അതിന് സാധിക്കുന്നുണ്ടോ? ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് പട്ടിണിയും തൊഴിലില്ലായ്മയും വർദ്ധിക്കുന്നത് എന്നു ചില ബൂർഷ്വാ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വാദിക്കുന്നുണ്ട്. അത് ശരിയല്ല, കാരണം, ജനസംഖ്യയിൽ പറയത്തക്ക മാറ്റമൊന്നുമില്ലാതിരിക്കേ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതരീതിയാകെ മാറ്റിമറിക്കുന്ന തരത്തിൽ ചരിത്രം മാറുന്നത് നമ്മൾ കാണുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ അയൽരാജ്യമായ ചൈനയുടെ ജനസംഖ്യ 50 കോടിയിൽ നിന്നു 60 കോടിയായി വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ, പട്ടിണിയും തൊഴിലില്ലായ്മയും വർദ്ധിക്കുകയല്ല, കൃഷിയും വ്യവസായവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയാണ് ചെയ്തത്. ജനസംഖ്യയിൽ മാറ്റമുണ്ടായതുകൊണ്ടല്ല മുതലാളിത്തറഷ്യ സോവിയറ്റ് യൂണിയനായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടത്. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തെ തുടർന്നുണ്ടായ സംഭവവികാസങ്ങൾക്കും വിവിധരാജ്യങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യക്കും തമ്മിൽ എന്തു ബന്ധമാണുള്ളത്.

അപ്പോൾ, സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലും സാമൂഹ്യഘടനകളിലും മാറ്റങ്ങളുണ്ടാകുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ജനസംഖ്യയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ പോരാ, ജനസംഖ്യയല്ല ചരിത്രത്തിന്റെ നിയാമകശക്തി.

സാമൂഹ്യപുരോഗതിയുടെ അടിസ്ഥാനം

അശാസ്ത്രീയങ്ങളായ ബൂർഷ്വാചിന്താഗതികളെയെല്ലാം വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ട് മാർക്സും എംഗെൽസും രൂപവൽക്കരിച്ച ചരിത്രശാസ്ത്രത്തിനു മാത്രമേ സാമൂഹ്യപ്രതിഭാസങ്ങളേയും സാമൂഹ്യപരിവർത്തനങ്ങളേയും ശരിയായി വിവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. സമുദായത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ പിന്നിൽ വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിയമങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ആശയപരവും രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവുമായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും സ്ഥാപനങ്ങളും സമുദായത്തിന്റെ ഭൗതികജീവിതത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഉയർന്നുവരുന്നതെന്നും സമുദായത്തിന്റെ ഭൗതികജീവിതത്തെ നിർണയിക്കുന്നത് അതാതു കാലഘട്ടത്തിലെ ഉൽപാദനരീതിയാണെന്നും മാർക്സും എംഗെൽസുമാണ് ആദ്യമായി വ്യക്തമാക്കിയത്.

മനുഷ്യനു ജീവിക്കണമെങ്കിൽ ഭക്ഷണം വേണം; വസ്ത്രം വേണം; പാർപ്പിട സൗകര്യങ്ങൾ വേണം. പത്രം, പുസ്തകം, സിനിമ മുതലായവയും ആവശ്യമാണ്. ഈ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നേടണമെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ അദ്ധ്വാനിക്കണം. തനിക്കാവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ നേരിട്ട് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവരുൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നതു കിട്ടിയാലും മതി. രണ്ടായാലും ഉൽപ്പാദനം കൂടിയേ കഴിയൂ.

പ്രാകൃതമനുഷ്യന് ഇന്നത്തെപ്പോലെ യന്ത്രങ്ങളും മറ്റുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കല്ലിൻകഷ്ണങ്ങളും മരം കൊണ്ടുള്ള വടികളും മാത്രമായിരുന്നു അവന്റെ ഉപകരണങ്ങൾ. പതുക്കെപ്പതുക്കെ പുതിയ പുതിയ ഉപകരണങ്ങളും ആയുധങ്ങളും ഉപയോഗത്തിൽവന്നു. പണിയായുധങ്ങൾ പരിഷ്ക്കരിക്കുന്തോറും ജീവിതവിഭവങ്ങൾ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലും മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി. ഉൽപ്പാദനരീതിയിൽ മാറ്റങ്ങളുണ്ടായപ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതരീതിയിലും മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി. ഉദാഹരണത്തിന്, കല്ലുകൊണ്ടുള്ള ഉപകരണങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് വില്ലും അമ്പും ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ജീവിതത്തിലാകെ വമ്പിച്ച മാറ്റങ്ങളാണുണ്ടായത്. വില്ലുമമ്പും ഉപയോഗിച്ചു കൂടുതൽ എളുപ്പത്തിൽ ധാരാളം മൃഗങ്ങളെ പിടിക്കാമെന്നായി. അന്നന്നു വേട്ടയാടി ജീവിക്കുന്നതിന് പകരം മൃഗങ്ങളെ കൂട്ടത്തോടെ പിടിച്ചുമെരുക്കി വളർത്താമെന്നായി. വേട്ടയാടുന്ന മനുഷ്യൻ മൃഗങ്ങളെ പോറ്റിവളർത്തുന്ന മനുഷ്യനായി മാറി.

അപ്പോഴും ഉൽപ്പാദനം വളരെ കുറവായിരുന്നു; കൃഷി വളരെ തുച്ഛമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള കലപ്പയും മറ്റുപകരണങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചതോടെ കൃഷി പരിഷ്ക്കരിച്ചു. സ്വത്തുക്കൾ വർദ്ധിച്ചു. സ്വന്തം ജീവിതത്തിനാവശ്യമായതിലും കവിഞ്ഞ സാമഗ്രികൾ നിർമ്മിക്കാമെന്നായി. സ്വന്തമായി പണിയെടുക്കുന്നതിന് പകരം അടിമകളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് പണിയെടുപ്പിക്കാമെന്നായി. ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാരായ ധനികന്മാരും അവരുടെ കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന അടിമകളും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗസമരമാരംഭിച്ചു.

ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങൾ പിന്നെയും പരിഷ്ക്കരിച്ചു. പലവിധ ലോഹങ്ങളും ഉപയോഗത്തിൽ വന്നു. പലതരം കൈവേലകളുമാരംഭിച്ചു. ഇങ്ങനെ അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ വളർച്ചയുടെ ഫലമായിട്ടാണ് യന്ത്രങ്ങളും മറ്റും ഉപയോഗിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയത്. യന്ത്രങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം ഉൽപ്പാദനരീതിയിൽ വീണ്ടും മാറ്റങ്ങളുണ്ടാക്കി. കൈത്തറി നെയ്ത്തിന്റെ ഉൽപ്പാദനരീതിയും പവർലൂം നെയ്ത്തിന്റെ ഉൽപ്പാദനരീതിയും ഒരുപോലെയാവാൻ തരമില്ലല്ലോ. കുടിൽ വ്യവസായങ്ങൾ വൻകിട യന്ത്രവ്യവസായങ്ങൾക്ക് വഴി മാറി കൊടുക്കുമ്പോൾ സാധനങ്ങളുൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലും മാറ്റമുണ്ടായേ തീരൂ. ഉൽപ്പാദനരീതിയിൽ മാറ്റമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഉൽപ്പാദനത്തിലേർപ്പെട്ട ജനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളിലും മാറ്റമുണ്ടാകുന്നു; സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയാകെ മാറുന്നു.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഉൽപ്പാദനരീതിയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളാണ് സാമൂഹ്യപുരോഗതിയുടെ അടിസ്ഥാനം. അപ്പോൾ, സാമൂഹ്യപുരോഗതിയുടെ നിയമങ്ങളെന്നുപറയുന്നത് ഉൽപ്പാദനരീതിയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളുടെ നിയമങ്ങളെയാണ്. ഉൽപ്പാദനരീതിയാണ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളെയും ഒരു വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നു മറ്റൊരു വ്യവസ്ഥയിലേക്കുള്ള സമുദായത്തിന്റെ വളർച്ചയേയും നിർണ്ണയിക്കുന്നത്.

5·3

ഉൽപ്പാദനരീതി എന്നുപറയുമ്പോൾ അതിൽ രണ്ടു ഘടകങ്ങളടങ്ങിയിരിക്കുന്നു – ഉൽപ്പാദനശക്തികളും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളും. ഉൽപ്പാദനത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളും അവയുപയോഗിക്കാനുള്ള കഴിവ്, അനുഭവജ്ഞാനം, വൈദഗ്ധ്യം മുതലായവയോടു കൂടിയ മനുഷ്യരും – ഇതാണ് ഉൽപ്പാദനശക്തികൾ. ഭൗതികമൂല്യങ്ങളുൽപ്പാദിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി മനുഷ്യർ പ്രകൃതിയെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഉൽപ്പാദനശക്തികൾ പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയാണ് കുറിക്കുന്നത്.

ഉൽപ്പാദനത്തിൽ മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മാത്രമല്ല ഉള്ളത്. മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവുമുണ്ട്. മനുഷ്യർ പ്രകൃതിക്കെതിരായി സമരം ചെയ്യുകയും ഭൗതികമൂല്യങ്ങളുൽപ്പാദിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി പ്രകൃതിശക്തികളെ ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്കായിട്ടല്ല, പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ്; കൂട്ടംകൂട്ടമായിട്ടാണ്. ഉൽപ്പാദനത്തിനു വേണ്ടി മനുഷ്യർ തമ്മിലുണ്ടാക്കുന്ന ബന്ധങ്ങളെയാണ് ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ എന്നുപറയുന്നത്.

മാർക്സ് പറയുന്നു:

> “ഉൽപ്പാദനം നടത്തുന്നതിനിടയ്ക്ക് മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയെ മാത്രമല്ല രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്; തന്നെത്തന്നെയും മാറ്റിമറിക്കുന്നു. ഒരു സവിശേഷരീതിയിൽ സഹകരിച്ചുനിന്നും തങ്ങളുടെ അദ്ധ്വാനഫലങ്ങളെ പരസ്പരം കൈമാറിയും മാത്രമേ മനുഷ്യർക്ക് ഉൽപ്പാദനം നടത്താൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഉൽപ്പാദനം നടത്തുവാനായി അവർ വ്യക്തമായ ചില പരസ്പരബന്ധങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നു. ഈ പരസ്പരബന്ധങ്ങളുടെ പരിധിക്കകത്തു നിന്നുകൊണ്ടു മാത്രമേ അവർ പ്രകൃതിയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുള്ളൂ; ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ”.

ഇങ്ങനെ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെയും, ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളുടെയും ഐക്യത്തിന്റെ സജീവസ്വരൂപമാണ് ഉൽപ്പാദനരീതി.

ചരിത്രശാസ്ത്രത്തിന്റെ കടമ

ഉൽപ്പാദനത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ സവിശേഷത അത് എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരേതരത്തിൽ, യാതൊരു മാറ്റവുമില്ലാതെ, നിലനിൽക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതാണ്. അത് ഇടവിടാതെ മാറുകയും വളരുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഉൽപ്പാദന രീതിയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിലാകെ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു. സാമൂഹ്യാശയങ്ങളിലും രാഷ്ട്രീയചിന്താഗതികളിലും രാഷ്ട്രീയസ്ഥാപനങ്ങളിലും പരിവർത്തനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു; അപ്പോൾ, ചരിത്രമെന്നുവെച്ചാൽ ഉൽപ്പാദനത്തിന്റെ ചരിത്രമാണ്, ഉൽപ്പാദനരീതിയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളുടെ കഥയാണ്. അതിനാൽ, രാജാക്കന്മാരുടെയും സേനാനായകന്മാരുടെയും വീരപരാക്രമങ്ങളും പ്രണയകോലാഹലങ്ങളും യുദ്ധസന്നാഹങ്ങളും വിജയപരാജയങ്ങളും മാത്രം വിവരിച്ചാൽ അതു ചരിത്രമാവില്ല. ചരിത്രമെന്നാൽ ജീവിതമൂല്യങ്ങളുൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നവരുടെ ചരിത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് സാമൂഹ്യചരിത്രത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ നേതാക്കന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ പോരാ; സമുദായത്തിൽ മേധാവിത്വം വഹിക്കുന്നവരുടെ ആശയങ്ങളും ചിന്താഗതികളും പരിശോധിച്ചാൽ പോരാ; നേരെമറിച്ച്, അവയ്ക്കെല്ലാം അടിസ്ഥാനമായ ഉൽപ്പാദനരീതി പരിശോധിക്കണം. ചരിത്രശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ കടമ ഉൽപ്പാദനത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ നിയമങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുകയാണ്; ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെയും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളുടെയും മാറ്റങ്ങളുടെ നിയമങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുകയാണ്.

ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളുടെ പങ്ക്

ഉൽപ്പാദന രീതിയുടെ രണ്ടാമത്തെ സവിശേഷത അതിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ ഉൽപ്പാദന ശക്തികളുടെ – പ്രത്യേകിച്ചും ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ – മാറ്റങ്ങളോടുകൂടിയാണ് ആരംഭിക്കുന്നത് എന്നതാണ്. ആദ്യം സമുദായത്തിലെ ഉൽപ്പാദനശക്തികൾ മാറുന്നു. അതോടെ, അതിന്റെ തോതനുസരിച്ചുതന്നെ, ജനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക ബന്ധങ്ങളിലും മാറ്റങ്ങളുണ്ടായിത്തീരുന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഉൽപ്പാദനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾക്ക് ക്രിയാത്മകമായ യാതൊരു പങ്കുമില്ലെന്നല്ല. പുതിയ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയേയും സഹായിക്കുന്നു. പക്ഷേ, പുതിയ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ എല്ലായ്പ്പോഴും പുതിയവയായിത്തന്നെ നിലനിൽക്കുകയില്ല. കാരണം അവയ്ക്കുള്ളിൽ ഉൽപാദനശക്തികൾ പിന്നെയും വളരുകയാണ്. ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ച ഒരു ഘട്ടംവരെയെത്തിയാൽ പിന്നെ അവ നിലവിലുള്ള ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങാതാവുന്നു. ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയെ സഹായിക്കുകയും ത്വരിതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത അതേ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അവയെ തടഞ്ഞുനിർത്താൻ തുടങ്ങുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ, ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ ആദ്യം നിർവ്വഹിച്ചിരുന്ന പങ്കും ഇപ്പോൾ നിർവ്വഹിക്കുന്ന പങ്കും വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്.

ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങൾ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുകയെന്ന പുരോഗമനപരമായ പങ്കുവഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ, പിന്നീട് ഉൽപ്പാദനശക്തികൾ ഒരു ഘട്ടംവരെ വളരുമ്പോഴേക്കും നിലവിലുള്ള ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ കാലത്തിനൊത്തതല്ലാതായിത്തീരുന്നു; പിന്തിരിപ്പനായിത്തീരുന്നു. അവ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയെ തടയുകയും അങ്ങനെ ഉൽപ്പാദനശക്തികളും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനങ്ങളും സമരങ്ങളും പൊന്തിവരികയും ചെയ്യുന്നു.

പ്രാകൃതകമ്യൂണിസം, അടിമത്തം, ഫ്യൂഡലിസം മുതലാളിത്തം തുടങ്ങിയ ഓരോ സാമൂഹ്യഘടനയും ആദ്യകാലത്ത് പുരോഗമനപരമായ പങ്കാണ് നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നത്. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പങ്കിനെക്കുറിച്ച് സ്റ്റാലിൻ എഴുതുന്നതു നോക്കുക:

‘ബൂർഷ്വാവിപ്ലവത്തെ തുടർന്നുണ്ടായ കാലഘട്ടത്തിൽ, അതായത്, ബൂർഷ്വാസി ഉൽപ്പാദനത്തിന്റെ നാടുവാഴിത്തബന്ധങ്ങളെ തകർക്കുകയും ബൂർഷ്വാ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളെ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തതിനുശേഷം; ബൂർഷ്വാ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ സ്വഭാവത്തോടും തികച്ചും പൊരുത്തപ്പെട്ട കാലങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തീർച്ചയാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ബൂർഷ്വാ വിപ്ലവത്തിനു ശേഷമുണ്ടായതുപോലെ അത്രവേഗത്തിൽ മുതലാളിത്തത്തിനു വളരാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല’.

ഉൽപ്പാദനശക്തികൾക്ക് പൂർണ്ണമായി വളരാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ അവയുടെ സ്വഭാവത്തിന് പൂർണ്ണമായി യോജിച്ചവയും അവയ്ക്ക് വളരാൻ സൗകര്യം നൽകുന്നവയുമായ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ കൂടിയേ കഴിയൂ. അതുകൊണ്ടാണ് ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയെ തടഞ്ഞുനിർത്തുന്ന ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ മാറ്റിമറിക്കപ്പെടുകയും പുതിയ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നത്.

ഉൽപ്പാദനശക്തികളും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിൽ പൊരുത്തമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നത് അനിഷേദ്ധ്യമായ ഒരു സാമ്പത്തികനിയമമാണ്. ഈ നിയമം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് സമുദായത്തിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ – വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥകൾ – പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്.

അഞ്ചുതരം ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ

പ്രാകൃതകമ്യൂണിസം, അടിമത്തം, നാടുവാഴി പ്രഭുത്വം, മുതലാളിത്തം, സോഷ്യലിസം എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചുതരം ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളാണ് ചരിത്രത്തിലിതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

പ്രാകൃതകമ്യൂണിസത്തിൽ എല്ലാ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളും പൊതുവുടമയിലാണ്. വർഗ്ഗവ്യത്യാസങ്ങളില്ല, വർഗ്ഗചൂഷണങ്ങളില്ല, വർഗ്ഗസമരങ്ങളില്ല.

അടിമത്തവ്യവസ്ഥയിൽ എല്ലാ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളും അടിമയുടമസ്ഥന്മാരുടെ നിയന്ത്രണത്തിലാണ്. അടിമകൾ തന്നെയും അവരുടെ സ്വകാര്യസ്വത്തുക്കളാണ്. പഴയ കൂട്ടുടമവ്യവസ്ഥ തകർക്കപ്പെടുകയും ഉൽപ്പാദകന്മാർ അടിമകളാക്കി മാറ്റപ്പെടുകയും എല്ലാ സാമൂഹ്യവിഭവങ്ങളും ഒരു വർഗ്ഗത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

നാടുവാഴി പ്രഭുത്വത്തിൽ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻ നാടുവാഴിയാണ്. ഉൽപ്പാദനം നടത്തുന്നവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ അടിമയല്ല. എങ്കിലും അയാൾ അദ്ധ്വാനിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന സ്വത്തുക്കളുടെ വലിയൊരുഭാഗം നാടുവാഴിക്ക് കൊടുക്കണം. അടിമയുടമകളുടെ സ്ഥാനത്തു പുതിയ മേധാവികൾ – നാടുവാഴി പ്രഭുക്കൾ എന്ന പുതിയവർഗ്ഗം – ആവിർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉൽപ്പാദകന്മാർ ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുകയും ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ എല്ലാ സാമൂഹ്യസ്വത്തുക്കളേയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ മുതലാളിയാണ് ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻ. ഉൽപ്പാദകന്റെ കയ്യിൽ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളില്ല. അയാൾ സ്വത്തില്ലാത്ത തൊഴിലാളിയായി മാറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്റെ അദ്ധ്വാനശക്തിയെ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥനായ മുതലാളിക്ക് വിൽക്കാതെ തൊഴിലാളിക്ക് ജീവിതം പുലർത്താൻ സാദ്ധ്യമല്ല. കാരണം എല്ലാ സാമൂഹ്യസ്വത്തുക്കളും മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലാണ്. കമ്യൂണിസത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടമായ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങൾ വീണ്ടും സമുദായത്തിന്റെ പൊതുവുടമയിലാക്കപ്പെടുകയും മുതലാളികൾ അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്ന് നീക്കം ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ സ്വത്തുക്കൾ മുഴുവനും ഉൽപ്പാദകരുടെ നിയന്ത്രണത്തിലായതുകൊണ്ട് ആർക്കും അന്യന്റെ അദ്ധ്വാനത്തിന്മേൽ കൊള്ളലാഭമടിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ഇതോടെ അവസാനിക്കുന്നു. ഉൽപ്പാദനം മുഴുവൻ നടക്കുന്നത് സമുദായത്തിന്റെയാകെ നന്മയ്ക്കും പുരോഗതിക്കും ഉതകത്തക്കവിധം മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കിയ പ്ലാനനുസരിച്ചായിരിക്കും.

പ്രാകൃത കമ്യൂണിസത്തിലും കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തിലും രണ്ടിലും പൊതുവുടമയാണുള്ളത്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം രണ്ടു വ്യവസ്ഥകളും ഒരുപോലെയാണെന്നല്ല. പ്രാകൃത കമ്യൂണിസം കമ്യൂണിസത്തിലേക്കുള്ള മടങ്ങിപ്പോക്കല്ല. പ്രാകൃത കമ്യൂണിസത്തിൽ ഉൽപ്പാദനശക്തികൾ പ്രാകൃതങ്ങളാണ്, തികച്ചും അപരിഷ്കൃതങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് കൂട്ടായ ഉൽപ്പാദനവും കൂട്ടായ ഉപഭോഗവും ആവശ്യമായിത്തീർന്നത്. മറിച്ച്, കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തിലാകട്ടെ, ‘ഓരോരുത്തനിൽ നിന്നും കഴിവനുസരിച്ച്, ഓരോരുത്തനും ആവശ്യമനുസരിച്ച്’ എന്നതത്വം നടപ്പിൽവരുത്താൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം ഉൽപ്പാദനശക്തികൾ വളർന്നിരിക്കുന്നു.

ഈ അഞ്ചു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളുടെ ഉത്ഭവവും വളർച്ചയും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഒരുപോലെയായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ വ്യത്യാസമനുസരിച്ച് ഈ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളിൽ പല സവിശേഷതകളും കാണപ്പെട്ടുവെന്നുവരും. പക്ഷേ, ഒന്നു തീർച്ച; സാമൂഹ്യപരിവർത്തനങ്ങളുടെ ഈ നിയമമനുസരിച്ച് മാത്രമാണ് ചരിത്രത്തിൽ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഒന്നിനുപിറകെ മറ്റൊന്നായി വിവിധ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകൾ പൊന്തിവരുന്നത്. ഇന്ത്യയിലെയും സ്ഥിതി വ്യത്യസ്തമല്ല. പ്രാകൃത കമ്യൂണിസം, അടിമത്തം, ഫ്യൂഡലിസം എന്നീ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളെ പിന്നിട്ടുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഇന്ത്യാചരിത്രവും ഇന്നത്തെ ഘട്ടത്തിലെത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളത്.

മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പരിമിതി

ഒരു സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നു മറ്റൊരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനത്തിൽ ഉൽപ്പാദനത്തിനു മൂന്നാമതൊരു സവിശേഷത കാണാം. പഴയ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളെ പരിപൂർണമായി നശിപ്പിച്ചതിനുശേഷമല്ല പുതിയ ഉൽപ്പാദനശക്തികൾ ഉയർന്നുവരുന്നത്. മറിച്ച്, പഴയ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾക്കുള്ളിലാണ്, നിലവിലുള്ള സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥക്കുള്ളിലാണ്, അവ വളരുന്നത്. മനുഷ്യൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടാലുമില്ലെങ്കിലും അവ വളർന്നുവരും. മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ, മനുഷ്യന്റെ മനഃപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടല്ല, മനുഷ്യന്റെ ഇച്ഛാശക്തിക്ക് വിധേയമാകാത്ത രീതിയിലാണ്, ഉൽപ്പാദനശക്തികൾ വളരുന്നത്. എന്തെന്നാൽ, ഒന്നാമതായി, ഇഷ്ടമുള്ള ഉൽപ്പാദനരീതി തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ മനുഷ്യന് സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. ഓരോ തലമുറയും അതിന്റെ മുമ്പത്തെ തലമുറകളുടെ പ്രയത്നഫലമായുണ്ടായ ഉൽപ്പാദനശക്തികളെയാണ് അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. ഓരോ തലമുറയും അതാതുകാലത്തു നിലവിലുള്ള ഉൽപ്പാദനരീതിയുമായി ഒത്തിണങ്ങി പ്രവർത്തിച്ചേമതിയാവൂ. രണ്ടാമതായി ഉൽപ്പാദനശക്തികളിൽ എതെങ്കിലുമൊരു ഘടകത്തെ വളർത്തുമ്പോൾ, അല്ലെങ്കിൽ സാങ്കേതികമായ പുതിയൊരു കണ്ടുപിടുത്തം കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ, അതു ഏതുതരത്തിലുള്ള പരിതഃസ്ഥിതികളിലേക്കാണ് തന്നെ എത്തിക്കേണ്ടത് എന്നു മുൻകൂട്ടി തീരുമാനിക്കാൻ മനുഷ്യന് സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. ഉൽപ്പാദനരീതിയിലുണ്ടാകുന്ന പരിഷ്കാരങ്ങൾ എന്തെല്ലാം സാമൂഹ്യപരിണാമങ്ങളാണുണ്ടാക്കുകയെന്നു അവൻ ആലോചിക്കാറില്ല. സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

“അവർ ലോഹായുധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഉൽപ്പാദനത്തിൽ ഒരു വിപ്ലവമാണ് അവയുണ്ടാക്കിത്തീർത്തതെന്നോ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞാലത്തെ അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്ത് അടിമ സമ്പ്രദായമായിരിക്കുമെന്നോ അവരറിഞ്ഞില്ല. അവരുദ്ദേശിച്ചത് തങ്ങളുടെ അദ്ധ്വാനത്തെ ലഘൂകരിക്കണമെന്നു മാത്രമായിരുന്നു. അവരുടെ ബോധപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനം ഈ വെറും വ്യക്തിഗതമായ ദൈനംദിന താൽപ്പര്യത്തിന്റെ സങ്കുചിതമായ പരിധിയെ ഒരിക്കലും കവച്ചുവെച്ചില്ല.”

“നാടുവാഴി പ്രഭുത്വത്തിന്റെ കാലത്ത് യൂറോപ്പിൽ മുളച്ചുപൊന്തിയ യുവമുതലാളിവർഗ്ഗം ‘ഗിൽഡു’ സംഘടനയിൽപ്പെട്ട ചെറിയ തൊഴിൽശാലകൾക്കുപുറമെ, വമ്പിച്ച കൈത്തൊഴിൽ ശാലകൾകൂടി നിർമ്മിച്ചുവിട്ടപ്പോൾ – അങ്ങനെ സമുദായത്തിന്റെ ഉൽപ്പാദനശക്തികളെ അവർ മുന്നോട്ടുതള്ളി വിട്ടപ്പോൾ – ഈ പുതിയ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ സാമൂഹ്യപരിണാമങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരിക്കുമെന്ന് തീർച്ചയായും അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാൻ അവർ മിനക്കെട്ടുതുമില്ല. ഈ ‘ചെറിയ’ പരിഷ്കാരം സാമൂഹ്യശക്തികളെ ഒരു പുതിയമട്ടിൽ അണിനിരത്തിയേക്കുമെന്നും, ഈ വിപ്ലവം, ആരുടെ സൗജന്യങ്ങൾക്കാണോ തങ്ങൾ അത്രയുമധികം വിലമതിച്ചിരുന്നത്, ആ രാജാക്കന്മാരുടെ അധികാരശക്തിക്കെതിരായും ആരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂടാനാണോ തങ്ങളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും മുന്തിയവർ മിക്കപ്പോഴും കൊതിക്കാറുള്ളത്, ആ പ്രഭുവർഗ്ഗത്തിനെതിരായുമാണ് പ്രവഹിക്കുക എന്നും മേൽപ്പറഞ്ഞ മുതലാളികൾ അറിഞ്ഞില്ല; മനസ്സിലാക്കിയില്ല. അവരുദ്ദേശിച്ചത് ചരക്കുകളുടെ നിർമ്മാണച്ചെലവ് ചുരുക്കാനും ഏഷ്യയുടെയും പുതുതായി കണ്ടുപിടിച്ച അമേരിക്കയുടെയും കമ്പോളങ്ങളിൽ ഈ ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കാനും അങ്ങനെ കൂടുതൽ ലാഭം തട്ടാനും മാത്രമാണ്. അവരുടെ ബോധപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനം ഈ വെറും താൽക്കാലികമായ പ്രായോഗികോദ്ദേശ്യത്തിന്റെ സങ്കുചിതപരിധിയെ ഒരിക്കലും കവച്ചുവെച്ചില്ല’.

ഇതുതന്നെയാണ് മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയുടെയും സ്ഥിതി. കമ്പോളങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കാനും ആവോളം ലാഭം പിഴിഞ്ഞെടുക്കാനും വേണ്ടി വ്യവസായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുകയെന്നുവെച്ചാൽ സോഷ്യലിസത്തിന് വഴിതെളിയിക്കുക എന്നർത്ഥമാണെന്ന് മുതലാളികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അവരുടെ ബോധപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനം താൽക്കാലികോദ്ദേശ്യങ്ങളുടെ പരിധിയെ കവച്ചുവെക്കാറില്ല.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഉൽപ്പാദനശക്തികൾ വളരുകയും സമുദായത്തിൽ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നത് മനുഷ്യന്റെ ആത്മനിഷ്ഠമായ ആഗ്രഹങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചല്ല, വളർച്ചയുടെയും മാറ്റങ്ങളുടെയും വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിയമങ്ങൾക്കനുസരിച്ചാണ്.

5·4

ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന കാലഹരണംവന്ന ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളെ തട്ടിത്തകർക്കുകയും ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ സ്വഭാവത്തിന് യോജിച്ച പുതിയ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത് സമുദായത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്തതാണ്. എന്നാൽ, പഴയ ബന്ധങ്ങളെ നിലനിർത്താനാഗ്രഹിക്കുന്ന പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികളുടെ ബോധപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഈ നിയമം നിഷേധിക്കുന്നില്ല.

വിപ്ലവമെന്തിന്?

സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

> ‘പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ നിയമം കണ്ടുപിടിക്കലും അത് പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരലും ഏറെക്കുറെ മയത്തിലാണ് നടക്കുന്നത്. സാമ്പത്തികനിയമങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളമാകട്ടെ, പ്രകൃതിശാസ്ത്രനിയമങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ, ഒരു പുതിയ നിയമം കണ്ടുപിടിക്കലും പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തലും കാലഹരണം വന്ന പഴയ ശക്തികളെ ബാധിക്കുന്നു. അതുകാരണം ആ ശക്തികളുടെ വമ്പിച്ച എതിർപ്പിനെ നേരിടേണ്ടിവരികയും ചെയ്യുന്നു’.

ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തിനാണ് നമ്മൾ വർഗ്ഗസമരം എന്നു പറയുന്നത്.

വർഗ്ഗസഹകരണം കൊണ്ടോ ഭൂദാനയജ്ഞം കൊണ്ടോ ഹൃദയപരിവർത്തനം കൊണ്ടോ ഈ വൈരുദ്ധ്യമവസാനിപ്പിക്കാനാവില്ല. ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ ഉൽപ്പാദനശക്തികൾക്ക് അനുയോജ്യമാണോ എന്നതാണ് യഥാർത്ഥ പ്രശ്നം. പഴയ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളെ ബലംപ്രയോഗിച്ച് നിലനിർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന പിന്തിരിപ്പൻ വർഗ്ഗങ്ങൾ നീക്കം ചെയ്യപ്പെടുകയും പുതിയ വർഗ്ഗങ്ങൾ അധികാരമേറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്താലേ ഈ പ്രശ്നത്തിനൊരു പരിഹാരമുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെയാണ് ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളെ തട്ടിത്തകർത്ത് ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവമുണ്ടായത്. ഇങ്ങിനെയാണ് മുതലാളിത്തത്തെ തട്ടിത്തകർത്ത് റഷ്യൻ വിപ്ലവമുണ്ടായത്. ചരിത്രത്തിലെ ഓരോ സാമൂഹ്യവിപ്ലവവും ഇങ്ങനെയാണുണ്ടായത്. ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ സ്വഭാവത്തിന് യോജിക്കാത്ത ഉൽപാദനബന്ധങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നുവെന്നതാണ് എല്ലാ സാമൂഹ്യവിപ്ലവങ്ങളുടെയും സാമ്പത്തികകാരണം. പഴയ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളെ തട്ടിത്തകർക്കുകയും പുതിയ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളുടെ നിലവാരത്തിന് യോജിച്ച പുതിയ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുകയുമാണ് വിപ്ലവം ചെയ്യുന്നത്.

ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളിൽ നിന്ന് മുതലാളിത്തോൽപ്പാദന ശക്തികൾ വളർന്നുവന്നതെങ്ങിനെയെന്നും ഫ്യൂഡൽവർഗ്ഗങ്ങളെ തട്ടിത്തകർത്ത് മുതലാളിവർഗ്ഗം അധികാരത്തിലെത്തുകയും മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് പറ്റിയ പുതിയ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തതെങ്ങിനെയെന്നും മാർക്സ് തന്റെ ‘മൂലധനം’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യം

എന്താണ് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ?

മുതലാളിത്തസമുദായത്തിൽ ഉൽപ്പാദനത്തിനുള്ള യന്ത്രങ്ങളും ഫാക്ടറികളും മറ്റെല്ലാത്തരം ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളും മുതലാളിയുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താണ്. മുതലാളി ഉൽപ്പാദനം നടത്തുന്നത് ലാഭത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. തന്റെ ഫാക്ടറിയിലുണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന സാമഗ്രികൾ ജനങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗകരമാണോ എന്ന പ്രശ്നമേ അയാൾക്കില്ല. തുണിയുണ്ടാക്കിയാൽ കൂടുതൽ ലാഭം കിട്ടുമെങ്കിൽ തുണിയുണ്ടാക്കും. ലാഭമില്ലെങ്കിൽ തുണിയുടെ ഉൽപ്പാദനം നിർത്തിക്കളയും. ബോംബുണ്ടാക്കുന്നത് കൂടുതൽ ലാഭകരമാണെങ്കിൽ ബോംബുണ്ടാക്കും. വിഷമുണ്ടാക്കി വിറ്റാൽ കൂടുതൽ ലാഭമുണ്ടാകുമെങ്കിൽ വിഷമുണ്ടാക്കും.

എന്തുണ്ടാക്കണമെന്നും എത്രയുണ്ടാക്കണമെന്നും തീരുമാനിക്കുന്നത് ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥനായ മുതലാളിയാണ്. എന്നാൽ, നേരിട്ട് ഉൽപ്പാദനം നടത്തുന്നത് മുതലാളിയല്ല, തൊഴിലാളികളാണ്. മുതലാളി തൊഴിലാളികളെക്കൊണ്ട് കൂലിക്ക് പണിയെടുപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങൾ സ്വന്തമായി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് മുതലാളിയുടെ സ്വകാര്യസ്വത്തായ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളുപയോഗിച്ച് കൂലിക്ക് പണിയെടുക്കാൻ തൊഴിലാളികൾ നിർബന്ധിതരായിത്തീരുന്നു. ആയിരക്കണക്കിനുള്ള തൊഴിലാളികൾ കൂട്ടം കൂട്ടമായി ഉൽപ്പാദനം നടത്തുന്നു. എങ്കിലും, അങ്ങനെയുണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ മേൽ അവർക്ക് യാതൊരധികാരവുമില്ല. ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളെന്ന പോലെതന്നെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളും മുതലാളിയുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താണ്.

അപ്പോൾ, ഇതാണ് മുതലാളിത്തസമുദായത്തിലെ അടിസ്ഥാനവൈരുദ്ധ്യം: ഉൽപ്പാദനം സാമൂഹ്യമാണ്, എന്നുവെച്ചാൽ, സാധനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നത് മനുഷ്യർ ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്കായിട്ടല്ല, കൂട്ടം കൂട്ടമായിട്ടാണ്. മുതലാളിത്തസമുദായത്തിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന ഓരോ വസ്തുവിലും അനേകം മനുഷ്യരുടെ അദ്ധ്വാനം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നർത്ഥം. പക്ഷേ, ഇങ്ങനെ കൂട്ടായുണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന സാധനങ്ങളുടെ ഉടമാവകാശം സാമൂഹ്യമല്ല, വ്യക്തിപരമാണ്. ജനങ്ങൾ കൂട്ടായി നിർമ്മിക്കുന്ന സാമഗ്രികളെല്ലാം ഒരുപിടി മുതലാളിമാരുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താണ്. സാമൂഹ്യമായ ഉൽപ്പാദനം, വ്യക്തിപരമായ ഉടമാവകാശം – ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നാണ് മുതലാളിസമുദായത്തിലെ എല്ലാത്തരം പന്തികേടുകളും പൊന്തിവരുന്നതെന്ന് മാർക്സിസം പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ഉൽപ്പാദനശക്തികളും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളും

ആദ്യകാലത്ത് മുതലാളിത്തത്തിന്റേതായ ഈ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് സഹായകരമായിരുന്നിട്ടുണ്ട് എന്നതൊരു വാസ്തവമാണ്. എന്നാൽ, ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ച ഒരു ഘട്ടംവരെ എത്തിയപ്പോൾ അവ നിലവിലുള്ള ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങാതായി. ഉൽപ്പാദനം കൂടുതൽ കൂടുതൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും കുത്തകമുതലാളിത്തം ആവിർഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് തടസ്സമായി നിൽക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നും ഉൽപ്പാദനശക്തികളും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം മൂർഛിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നും അതിന്റെ ഫലമായി തൊഴിലാളിവിപ്ലവം ചരിത്രപരമായ ഒരാവശ്യകതയായിത്തീർന്നതെങ്ങിനെയെന്നും സഖാവ് ലെനിൻ ‘സാമ്രാജ്യാധിപത്യം’ എന്ന തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് സഖാവ് സ്റ്റാലിനും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്:

‘നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ ഉൽപ്പാദനശക്തികൾ, പ്രത്യേകിച്ചും വ്യവസായോൽപ്പാദനശക്തികൾ, സാമൂഹ്യസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയവയായിരുന്നു. നേരെമറിച്ച്, ഉടമാവകാശത്തിന്റെ രൂപമാകട്ടെ, സ്വകാര്യമായിരുന്നു, മുതലാളിത്തപരമായിരുന്നു. ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ അനിവാര്യവും ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ സ്വഭാവത്തോട് യോജിക്കണമെന്ന ധനശാസ്ത്രനിയമത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ട് സോവിയറ്റ് ഗവണ്മെൻറ് ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളെ സാമൂഹ്യമാക്കിത്തീർത്തു. അവയെ മുഴുവൻ ജനങ്ങളുടെയും പൊതുസ്വത്താക്കുകയും അങ്ങനെ മർദ്ദനവ്യവസ്ഥയെ അവസാനിപ്പിക്കുകയും സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമ്പത്തികരൂപങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ നിയമമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, സോവിയറ്റ് ഗവണ്മെൻറ് ഈ നിയമത്തെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവർക്ക് തങ്ങളുടെ കടമ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല’.

ഈ സാമ്പത്തികനിയമം പഠിച്ച് മനസ്സിലാക്കി ബോധപൂർവ്വം ഉപയോഗിച്ചാൽ മാത്രമേ സാമൂഹ്യപരിവർത്തനങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്താനാവൂ എന്നു സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ താക്കീത് നൽകുന്നു.

മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിൽ ഉൽപ്പാദനശക്തികളും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേട് അത്യധികം മൂർഛിച്ചിട്ടും ഉൽപ്പാദനശക്തികൾക്ക് യോജിച്ച ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെടാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ മറുപടി പറയുന്നു:

‘ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ അനിവാര്യമായും ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ സ്വഭാവത്തിനനുയോജ്യമായിരിക്കണമെന്ന സാമ്പത്തികനിയമം വളരെക്കാലമായി മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിൽ കെട്ടുപൊട്ടിച്ചു പുറത്തുവരാൻ ശ്രമിച്ചുവരികയാണ്. ഇതേവരെ അതിന് പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിനുള്ള കാരണം കാലഹരണംവന്ന സാമൂഹ്യശക്തികളിൽ നിന്ന് വമ്പിച്ച എതിർപ്പുകൾ അതിന് നേരിടേണ്ടിവരുന്നുവെന്നതാണ്.’

എന്തുകൊണ്ടാണ് റഷ്യയിൽ തൊഴിലാളിവിപ്ലവം വിജയിക്കുകയും ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയ്ക്കാവശ്യമായ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ രൂപമെടുക്കുകയും ചെയ്തത്? സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ മറുപടി പറയുന്നു:

‘എതിർപ്പുകളെ തകർക്കാൻ കെൽപ്പുള്ള ഒരു ശക്തി, സാമൂഹ്യശക്തി, ആവശ്യമാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ സമുദായത്തിലെ വമ്പിച്ച ഭൂരിപക്ഷത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെയും കൃഷിക്കാരുടെയും സഖ്യമെന്ന രൂപത്തിൽ അത്തരമൊരു ശക്തി ആവിർഭവിച്ചു. മറ്റു മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിൽ അത്തരമൊരു ശക്തി ഇനിയും ആവിർഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇതാണ് സോവിയറ്റ് ഗവണ്മെൻറിന് പഴയ സാമൂഹ്യശക്തികളെ തകർത്തു നശിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിന്റെയും, ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ അനിവാര്യമായും ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ സ്വഭാവത്തിനനുയോജ്യമായിരിക്കണമെന്ന സാമ്പത്തികനിയമത്തിന് നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ പരിപൂർണ്ണമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞതിന്റെയും രഹസ്യം’.

5·5

ഇന്ത്യയുടെ സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ അടുത്തഘട്ടമെന്താണ്? സോഷ്യലിസമോ, അതോ, ജനകീയജനാധിപത്യമോ? ഉടൻ സോഷ്യലിസം വേണമെന്ന് മുറവിളി കൂട്ടുന്ന ചില ആളുകളുണ്ട്. സ്വന്തം ആഗ്രഹത്തിനനുസരിച്ച് ഇഷ്ടംപോലെ സമുദായത്തെ മാറ്റാൻ കഴിയുമെന്ന് അവർ വിചാരിക്കുന്നു. ധനശാസ്ത്രനിയമങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിയമങ്ങളാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അവരംഗീകരിക്കുന്നില്ല. ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുമായി പൊരുത്തപ്പെടണമെന്ന നിയമം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് നിലവിലുള്ള ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളെ മാറ്റാൻവേണ്ടി സമരം ചെയ്യുകയാണ് വിപ്ലവപ്പാർട്ടികളുടെ കടമയെന്നും അവർ കാണാൻ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല.

വളർച്ചയുടെ വ്യത്യസ്ത നിലവാരങ്ങൾ

ഉൽപ്പാദനശക്തികളും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിൽ പൊരുത്തമുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന സാമ്പത്തികനിയമം എല്ലാ രാജ്യങ്ങൾക്കും ബാധകമാണ്. പക്ഷേ, ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ച എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഒരേ നിലവാരത്തിലാണെന്നോ, ഉൽപ്പാദനശക്തികളും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിൽ പൊരുത്തമുണ്ടാക്കാൻ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഒരേതരത്തിലുള്ള സാമൂഹ്യപരിവർത്തനങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്നോ, അല്ല. മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിൽ തന്നെ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ച വ്യത്യസ്തനിലവാരങ്ങളിലാണ്. ഉദാഹരണമായി, ബ്രിട്ടനും മറ്റു മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ തന്റെ ‘സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങൾ’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ബ്രിട്ടനിൽ വ്യവസായത്തിലെന്നപോല കൃഷിയിലും മുതലാളിത്തവും ഉൽപ്പാദനകേന്ദ്രീകരണവും വളർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ ഉൽപ്പാദനശക്തികളിലൊരുവിഭാഗം മാത്രമേ സാമൂഹ്യസ്വഭാവം കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളൂ. ഉൾനാടുകളിൽ മുതലാളിത്തം പുരോഗമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ കൂടി ധാരാളം ചെറുകിടക്കാരും ഇടത്തരക്കാരുമായ സ്വകാര്യകാർഷികോൽപ്പാദകരുണ്ട്.

ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങൾ മുഴുവനുമില്ലാത്ത, അവയുടെ ഒരുഭാഗം മാത്രം സാമൂഹ്യസ്വഭാവം കൈക്കൊള്ളുകയും പക്ഷേ, തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന് അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കാനുള്ള അനുകൂലസാഹചര്യങ്ങളാവിർഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്? ചെറുകിടക്കാരും ഇടത്തരക്കാരുമായ ഉൽപ്പാദകന്മാരുടെ എല്ലാ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളും പിടിച്ചെടുത്ത് പൊതു സ്വത്താക്കണമെന്നു വാദിക്കുന്ന ‘മുറിവാലൻ മാർക്സിസ്റ്റുകാരു’ടെ അഭിപ്രായത്തെ സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ എതിർക്കുന്നു. കാരണം അങ്ങനെ ചെയ്യുകയെന്നതിന്റെ അർത്ഥം ‘തൊഴിലാളി വിപ്ലവത്തിന്റെ എല്ലാ വിജയസാദ്ധ്യതകളേയും നശിപ്പിക്കുകയും കൃഷിക്കാരെ വളരെ കാലത്തേക്ക് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ശത്രുക്കളുടെ ചേരിയിലേക്ക് പിടിച്ചുതള്ളുകയും ചെയ്യുക’ എന്നതായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് അത്തരം രാജ്യങ്ങളിൽ കൃഷിക്കാരെ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കുകയും അവർക്ക് ട്രാക്ടറുകളും മറ്റു യന്ത്രങ്ങളും ഉദാരമായ വിധത്തിൽ നൽകിക്കൊണ്ട് ഉൽപ്പാദനം വളർത്താൻ സഹായിക്കുകയും അങ്ങനെ ക്രമത്തിൽ എല്ലാ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളും പൊതുസ്വത്താക്കാനാവശ്യമായ സാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയുമാണ് വേണ്ടതെന്ന് സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നത്.

മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളുടെ തന്നെ സ്ഥിതി ഇതാണെങ്കിൽ ഇന്ത്യയെപ്പോലെ പിന്നണിയിൽ കിടക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളുടെ സ്ഥിതി പറയാനുണ്ടോ? ഇന്ത്യയിൽ എല്ലാ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളും, എല്ലാ വ്യവസായങ്ങളെങ്കിലും, ഒറ്റയടിക്ക് പൊതുസ്വത്താക്കി മാറ്റുകയെന്ന പരിപാടി നടപ്പിൽ വരുത്താനൊരുങ്ങിയാൽ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം ഒറ്റപ്പെടുകയും അങ്ങനെ ഭാവിയിൽ സോഷ്യലിസം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ വളരെക്കാലത്തേക്ക് നശിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുകയെന്ന് ഇനിയും എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ടോ?

ഇന്ത്യയിലെ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ

ഇന്ത്യയുടെ ഉൽപ്പാദനശക്തികൾ വളരാത്തതെന്തുകൊണ്ടാണ്? വ്യവസായങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടാത്തതെന്തുകൊണ്ടാണ്? കാർഷികവ്യവസ്ഥ അധഃപതിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയെ ബലാൽക്കാരമായി തടഞ്ഞുനിർത്തുന്ന കാലഹരണംവന്ന ശക്തികൾ ഇന്ത്യയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട് എന്നതാണ് കാരണം. എതാണാ ശക്തികൾ? മുതലാളിത്തോൽപ്പാദന ബന്ധങ്ങളാണോ? തീർച്ചയായുമല്ല. മുതലാളിത്തോൽപ്പാദന ശക്തികൾക്കുതന്നെ ഇവിടെ വളരാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നതാണ് വാസ്തവം. മുതലാളിത്തോൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയെപ്പോലും തടഞ്ഞുനിർത്തുന്ന ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളാണിന്ത്യയിലുള്ളത്.

വളർച്ചമുട്ടിയതും തകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ദേശീയ വ്യവസായങ്ങൾ, നിലനിൽക്കാനും വളരാനുമാവശ്യമായ പ്രോത്സാഹനം ലഭിക്കാതെ തകർന്നു തരിപ്പണമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചെറുകിട വ്യവസായോൽപ്പാദകന്മാർ, നിലമില്ലാത്ത കർഷകത്തൊഴിലാളികളും ദരിദ്ര കൃഷിക്കാരും, പാട്ടംകൊടുത്ത് മുടിയുന്ന കൃഷിക്കാർ, ജോലികിട്ടാതെ വിഷമിക്കുന്ന ഇടത്തരക്കാർ, മുകൾത്തട്ടിൽ ഇന്ത്യയിലെ വൻകിട മുതലാളികളുമായും നാടുവാഴികളുമായും കൂട്ടുകൂടിക്കൊണ്ട് നാട്ടുകാരെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന ഒരുപിടി വിദേശമുതലാളികൾ – ഇതാണ് ഇന്ത്യയുടെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ സ്ഥിതി.

ഈ വസ്തുനിഷ്ഠമായ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ, ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളെ ഉൽപ്പാദനശക്തികൾക്കനുയോജ്യമായ വിധത്തിൽ മാറ്റാൻവേണ്ടി സമരം ചെയ്യുന്ന മാർക്സിസ്റ്റുകാർ എല്ലാ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളും ഒറ്റയടിക്ക് പൊതുസ്വത്താക്കുകയെന്ന ‘മുറിവാലൻ മാർകിസ്റ്റ് നയം’ സ്വീകരിക്കുകയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ രാജ്യത്തിലെ എല്ലാ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളും പിടിച്ചെടുത്ത് പൊതുസ്വത്താക്കി മാറ്റാൻ കഴിയത്തക്കവിധം വ്യവസായത്തിലും കൃഷിയിലും ഉൽപ്പാദനകേന്ദ്രീകരണം വളർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ “മുറിവാലൻ മാർക്സിസ്റ്റുനയം” സ്വീകരിക്കുക എന്നതിന്റെ അർത്ഥം പത്തുലക്ഷക്കണക്കിലുള്ള ചെറുകിടക്കാരും ഇടത്തരക്കാരുമായ ഉൽപ്പാദകരെ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ശത്രുക്കളുടെ ചേരിയിലേക്ക് പിടിച്ചുതള്ളുക എന്നാണ്. അതു തീർച്ചയായും സോഷ്യലിസത്തിലേക്കുള്ള വഴിയല്ല എന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

വിദേശീയരായ കുത്തകമുതലാളികളാണ് ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയിൽ നിർണായകമായ പങ്കു വഹിക്കുന്നത്. സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയിൽ പ്രധാനമായ പങ്കുവഹിക്കുന്നതുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയസാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിലും വമ്പിച്ച സ്വാധീനം ചെലുത്താനവർക്ക് സാധിക്കുന്നു.

സാമ്രാജ്യവാദികൾ കോളനികളിലും പിന്നണി രാജ്യങ്ങളിലും മൂലധനമിറക്കുന്നത് ആ രാജ്യങ്ങളെ സാമ്പത്തികമായി വളർത്താൻ വേണ്ടിയല്ല, ആ രാജ്യങ്ങളിലെ വ്യവസായവും കൃഷിയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയല്ല. പിന്നെയോ, ആ രാജ്യങ്ങളിലെ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയെ തടഞ്ഞുനിർത്തിക്കൊണ്ട് ജനങ്ങളേയും വിഭവങ്ങളേയും അങ്ങേയറ്റം ചൂഷണം ചെയ്യാനും അങ്ങനെ ഏറ്റവുമധികം ലാഭം തട്ടിയെടുക്കാനും വേണ്ടിയാണ്.

സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

> ‘കോളണികളേയും മറ്റു പിന്നണിരാജ്യങ്ങളെയും അടിമപ്പെടുത്തുകയും മുറയ്ക്ക് കൊള്ളയടിക്കുകയും ചെയ്യുക, ഒട്ടനവധി സ്വതന്ത്രരാജ്യങ്ങളെ ആശ്രിതരാജ്യങ്ങളാക്കി മറ്റുക; പുതിയ യുദ്ധങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുക – ഇത് ആധുനിക മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പ്രമാണിമാർക്ക് ഏറ്റവും കവിഞ്ഞലാഭം പിഴിഞ്ഞെടുക്കാൻ ഏറ്റവും പറ്റിയ ബിസിനസ്സാണ് – അവസാനമായി, ലോകസാമ്പത്തികമേധാവിത്വം നേടാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ നടത്തുക. ഇത്തരം അപായകരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്ക് കുത്തകമുതലാളിത്തത്തെ പിടിച്ചുതള്ളുന്നത് ഏറ്റവും കവിഞ്ഞ ലാഭങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുക എന്ന ആവശ്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.’

ഏറ്റവും കവിഞ്ഞ ലാഭം കിട്ടാൻവേണ്ടിയാണ് 1947-നുശേഷവും ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യവാദികൾ ഇന്ത്യയിലുള്ള തങ്ങളുടെ സ്ഥാപിതതാൽപ്പര്യങ്ങളേയും ചൂഷണക്രമങ്ങളേയും നിലനിർത്തുന്നത്. ഏറ്റവും കവിഞ്ഞലാഭം കിട്ടാൻവേണ്ടിയാണ് അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യവാദികൾ ഇന്ത്യയിൽ നുഴഞ്ഞുകയറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. സാമ്രാജ്യവാദികളുടെ ഈ ചൂഷണമാണ് ഇന്ത്യയിലെ ഉൽപ്പാദനശക്തികളെ തടഞ്ഞുനിർത്തുന്ന മുഖ്യമായ കീറാമുട്ടി.

ഇന്ത്യയിൽ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയെ തടഞ്ഞുനിർത്തുന്ന മറ്റൊരുശക്തി നാടുവാഴിത്ത വ്യവസ്ഥയാണ്. നിലത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും ഒരുപിടി ജന്മിമാരുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താണ്. ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ കൃഷിക്കാർ നിലമില്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നു. ഇതിൻഫലമായി കൃഷിയിലെ ഉൽപ്പാദനംമാത്രമല്ല അധഃപതിക്കുന്നുള്ളൂ. ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ ജനങ്ങളുടെ പട്ടിണിയും പാപ്പരത്തവും വ്യാവസായികവളർച്ചയെപ്പോലും തടഞ്ഞുനിർത്തുന്നു.

സോഷ്യലിസത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗം

ഇങ്ങനെ സാമ്രാജ്യത്വ ഫ്യൂഡൽബന്ധങ്ങളാണ്, മറ്റ് വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ കൊളോണിയൽ ബന്ധങ്ങളാണ്, ഇന്ത്യയുടെ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയെ തടയുന്നത്. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഉൽപ്പാദനശക്തികൾക്ക് യോജിച്ച ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതിന്റെ അർത്ഥം സാമ്രാജ്യത്വ ഫ്യൂഡൽ ചൂഷണങ്ങളവസാനിപ്പിക്കുക എന്നതാണ്; സാമ്രാജ്യത്വ ഫ്യൂഡൽചൂഷണങ്ങൾക്കിരയാകുന്ന എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളേയും അണിനിരത്തിക്കൊണ്ട് ജനാധിപത്യവിപ്ലവം നടത്തുക എന്നാണ്. അതുകൊണ്ട്, വിദേശമൂലധനത്തിന് നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ചൂഷണം ചെയ്യാൻ കഴിയാതാക്കുകയും കാർഷികപരിഷ്കാരങ്ങളിലൂടെ നിലമെല്ലാം കൃഷിക്കാർക്ക് കിട്ടാറാക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ ചരിത്രപരമായ കടമ. ഈ കടമ നിർവ്വഹിക്കാതെ, അതായത്, സാമൂഹ്യഘടനയിൽ മൗലികവും അടിസ്ഥാനപരവുമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താതെ, നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ ഉൽപ്പാദനശക്തികളെ വളർത്താനും അങ്ങനെ ജനങ്ങളെയാകെ അഭിവൃദ്ധിയിലേക്ക് നയിക്കാനും കഴിയില്ല. ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഏതു പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയും പരാജയപ്പെടുകയേയുള്ളൂ. വിദേശമൂലധനം പിടിച്ചടക്കുകയും നാടുവാഴിബന്ധങ്ങളുടെ ചങ്ങലക്കെട്ടുകൾ പൊട്ടിക്കുകയും ചെയ്താൽ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തോതുയരുകയും ആഭ്യന്തരമാർക്കറ്റിന്റെ കഴിവുകൾ വർദ്ധിക്കുകയും വ്യവസായത്തിലേയും കൃഷിയിലേയും ഉൽപ്പാദനശക്തികൾക്ക് വളരാനുള്ള സാദ്ധ്യതയുളവാകുകയും ചെയ്യും. ആ സാദ്ധ്യത കൈവരുത്തിയാൽ മാത്രമേ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാനാവശ്യമായ ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് ഇന്ത്യൻ കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ജനകീയജനാധിപത്യ വിപ്ലവത്തിനുവേണ്ടി ജനങ്ങളെ അണിനിരത്താനുള്ള പരിപാടി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

5·5

പ്രാകൃതകമ്യൂണിസം, അടിമത്തം, ഫ്യൂഡലിസം, മുതലാളിത്തം, സോഷ്യലിസം എന്നീ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളിലോരോന്നിനും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളുണ്ട്. പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥകളുണ്ട്. സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയാണ് സമുദായത്തിന്റെ അടിത്തറ. ആ അടിത്തറയുടെമേൽ ഉയർന്നുവരുന്ന ഉപരിഘടനയാണ് ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലുമുണ്ടാകുന്ന ആശയങ്ങളും ചിന്താഗതികളും സാഹിത്യാദികലകളും ഭരണകൂടങ്ങളും രാഷ്ട്രീയവും മതപരവും നിയമപരവും മറ്റുമായ സ്ഥാപനങ്ങളും. രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികൾ, സംഘടനകൾ, യൂണിയനുകൾ, മതസ്ഥാപനങ്ങൾ, നാടകം, പത്രം, സിനിമ, റേഡിയോ മുതലായവയെല്ലാം ഉപരിഘടനയുടെ ഭാഗങ്ങളാണ്. ഒരടിത്തറ മാറി മറ്റൊരടിത്തറയാവിർഭവിക്കുന്നതോടൊപ്പം ഉപരിഘടനയ്ക്കും മാറ്റമുണ്ടാകുന്നു. അടിത്തറയാണ് ഉപരിഘടനയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന്, ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ അടിത്തറ തകർക്കപ്പെടുകയും മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അടിത്തറയാവിർഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതോടുകൂടി രാജവാഴ്ചയും ജാതിവ്യവസ്ഥയും പാർലമെൻററി ജനാധിപത്യത്തിനു വഴിമാറിക്കൊടുക്കുന്നു. പള്ളിയുടെ സർവ്വാധിപത്യം നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുകയും മുതലാളിത്തബന്ധങ്ങളെ ന്യായീകരിക്കുന്ന പുതിയ മതവിശ്വാസങ്ങൾ ഉയർന്നുവരികയും ചെയ്യുന്നു. ഫ്യൂഡൽ മേധാവിത്വത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളും പത്രങ്ങളും ആവിർഭവിക്കുന്നു.

അടിത്തറയും ഉപരിഘടനയും

ചൂഷണത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയ വർഗ്ഗസമുദായത്തിൽ ഉപരിഘടനയും വർഗ്ഗസ്വഭാവമുള്ളതായിരിക്കും. അതായത്, ആശയങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയസ്ഥാപനങ്ങൾ, മതം, നിയമങ്ങൾ മുതലായവ സമുദായത്തിൽ മേധാവിത്വം വഹിക്കുന്ന വർഗ്ഗങ്ങളുടെ താൽപ്പര്യങ്ങൾക്കുതകുന്നവയായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് അടിത്തറ മാറ്റാൻ വേണ്ടിയുള്ള സമരം ഉപരിഘടനയിൽ മാറ്റമുണ്ടാക്കാനുള്ള സമരംകൂടിയാണ്.

അടിത്തറ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയെ തടയാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഉൽപ്പാദനശക്തികളും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിൽ സംഘട്ടനങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. ഈ സംഘട്ടനങ്ങൾ ഉപരിഘടനയിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ പുതിയ ആവശ്യങ്ങളിൽനിന്ന് പുതിയ ഉപരിഘടന പൊന്തിവരാൻ തുടങ്ങുന്നു. പുതിയ സാമൂഹ്യാശയങ്ങളും രാഷ്ട്രീയസ്ഥാപനങ്ങളും ആവിർഭവിക്കുന്നു. അവ അധികാരത്തിനുവേണ്ടി പൊരുതുന്ന പുതിയ വർഗ്ഗത്തിന്റെ കയ്യിൽ ശക്തിയുള്ള ആയുധങ്ങളായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

സാമ്പത്തികാടിത്തറയിലുണ്ടാകുന്ന കുഴപ്പങ്ങളും സംഘട്ടനങ്ങളും മനുഷ്യന്റെ മാനസികമണ്ഡലത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുമ്പോളാണ് പുതിയ ആശയങ്ങളാവിർഭവിക്കുന്നതും സമുദായത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കാവശ്യമായിവരുമ്പോൾ മാത്രമേ അവയാവിർഭവിക്കുന്നുള്ളൂ. മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ, സാമൂഹ്യാവശ്യമാണ് ആശയങ്ങളേയും സ്ഥാപനങ്ങളേയും സൃഷ്ടിക്കുന്നത്.

ഉപരിഘടന അടിത്തറയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം അതിന് സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ ക്രിയാത്മകമായ പങ്കൊന്നുമില്ലെന്നല്ല. സമുദായത്തിൽ അടിത്തറയുറപ്പിക്കാനും നിലനിർത്താനും സഹായിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയാണ് ഉപരിഘടന. അടിത്തറയും ഉപരിഘടനയും പരസ്പരം സഹായിക്കുകയും ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എംഗെൽസ് ബ്ലോഷിന്നയച്ച ഒരു കത്തിൽ എഴുതുകയുണ്ടായി:

‘ചരിത്രപരമായ ഭൗതികവാദസിദ്ധാന്തപ്രകാരം ചരിത്രത്തിന്റെ അവസാനത്തെ നിയാമകശക്തി യഥാർത്ഥജീവിതത്തിന്റെ ഉൽപ്പാദനവും പുനരുൽപ്പാദനവുമാണ്. ഇതിലപ്പുറമൊന്നും ഞാനോ മാർക്സോ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ആരെങ്കിലും ഇതിനെ വളച്ചൊടിച്ച് ചരിത്രത്തിന്റെ നിയാമകശക്തി സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥ മാത്രമാണെന്നു പറയുകയാണെങ്കിൽ അത് ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ നിരർത്ഥകവും ശൂന്യവുമാക്കിത്തീർക്കും… രാഷ്ട്രീയവും നിയമപരവും തത്വശാസ്ത്രപരവും സാഹിത്യപരവും കലാപരവുമായ എല്ലാ അഭിവൃദ്ധിയും സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ഇവയെല്ലാം അന്യോന്യം സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയും സാമ്പത്തികാടിത്തറയെത്തന്നെ ബാധിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതിന്റെ അർത്ഥം എല്ലാറ്റിനും ഹേതു സാമ്പത്തികപരിതഃസ്ഥിതിയാണെന്നോ അതുമാത്രമേ ഫലപ്രദമാകൂ എന്നോ മറ്റെല്ലാം നിർജ്ജീവങ്ങളാണെന്നോ അല്ല. സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇവയെല്ലാം അന്യോന്യം സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയും ഒടുവിലവ ചരിത്രത്തിന്റെ നിർണായകശക്തികളായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നതാണ് പരമാർത്ഥം’.

ആശയത്തിന്റെ ശക്തി

ആശയങ്ങൾ, സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ സ്ഥാപനങ്ങൾ മുതലായവകൊണ്ടു മാത്രം സാമ്പത്തികാടിത്തറയെ മാറ്റിമറിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന വാദത്തെ മാർക്സിസം നിഷേധിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അതേസമയത്തുതന്നെ സാമ്പത്തികാടിത്തറയെ മാറ്റിമറിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന സജീവശക്തികളാണവ എന്നും മാർക്സിസം ഊന്നിപ്പറയുന്നു. സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

‘ആശയങ്ങളുടെയും സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും ഉത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചാണ്, അവ എങ്ങനെ ഉണ്ടാവുന്നുവെന്നാണ്, നാം ഇതേവരെ പറഞ്ഞത്. ആശയങ്ങൾക്കും സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ചരിത്രത്തിലുള്ള സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചാണെങ്കിൽ, ചരിത്രപരമായ ഭൗതികവാദം അവയുടെ നിലനിൽപ്പിനെ നിഷേധിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ചുറ്റുപാടുകളിൽ, സാമൂഹ്യചരിത്രത്തിൽ, അവയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനവും പ്രാധാന്യവും ഊന്നിപ്രസ്താവിക്കുന്നതുകൂടിയുണ്ട്’.

ആശയങ്ങളുടെയും സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും പ്രാധാന്യമെന്തെന്ന് സ്റ്റാലിൻ വിവരിക്കുന്നു:

> ‘പലതരത്തിലുള്ള സാമൂഹ്യാശയങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളുമുണ്ട്. പഴയ, ജീർണ്ണിച്ചുപോയ, സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികളുടെ താൽപ്പര്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ആശയങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളുമുണ്ട്. സാമൂഹ്യവളർച്ചയെ തടയുന്നുവെന്നതാണ് അവയ്ക്കുള്ള പ്രാധാന്യം. സമുദായത്തിലെ മുന്നോട്ടുവന്ന ശക്തികളുടെ താൽപ്പര്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്ന, പുതിയ, പുരോഗമനപരമായ ആശയങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളുമുണ്ട്. സാമൂഹ്യവളർച്ചയെ സഹായിക്കുന്നുവെന്നതാണ് അവയ്ക്കുള്ള പ്രാധാന്യം. സമുദായത്തിന്റെ ഭൗതികജീവിതാവശ്യങ്ങളെ എത്രത്തോളം പ്രതിബിംബിക്കുന്നുവോ അത്രയ്ക്കാണ് അവയ്ക്കുള്ള പ്രാധാന്യം.
>
> ‘സമുദായത്തിന്റെ ഭൗതികജീവിതം വളർന്നുവന്ന് സമുദായത്തിന് പുതിയ ചില കടമകൾ നിർവ്വഹിക്കാനുണ്ടെന്ന് വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ പുതിയ സാമൂഹ്യാശയങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും ഉളവാകുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ, ഒരിക്കൽ ഉളവായിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവ ഒരു സജീവശക്തിയായിത്തീരുകയും ഭൗതികജീവിതത്തിന്റെ വളർച്ചമൂലം പുതിയ കടമകൾ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള സമുദായത്തെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവ സാമൂഹ്യവളർച്ചയെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയായിത്തീരുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് പുതിയ ആശയങ്ങൾക്കും പുതിയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും പുതിയ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും പുതിയ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും സമുദായത്തെ സംഘടിപ്പിച്ചു, അണിനിരത്തി മാറ്റിമറിക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം. പുതിയ ആശയങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും ഉളവാകുന്നത് സമുദായത്തിന് അവ ആവശ്യമായിവരുന്നതിനാലാണ്; അവയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി സമുദായത്തെ സംഘടിപ്പിക്കുകയും അണിനിരത്തുകയും മാറ്റിമറിക്കുകയും ചെയ്യാതെ ഭൗതികജീവിതത്തിന്റെ വളർച്ചയാവശ്യപ്പെടുന്ന അടിയന്തരകടമകൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയാതെവരുന്നുവെന്നതുകൊണ്ടാണ്. ഭൗതികജീവിതത്തിന്റെ വളർച്ചയാവശ്യപ്പെടുന്ന പുതിയ കടമകൾ നിമിത്തം ഉളവായ ഈ ആശയങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും മുന്നോട്ടുപോയി ബഹുജനങ്ങളുടെ പൊതുസ്വത്തായിത്തീർന്നുകഴിഞ്ഞാൽ, അവ അവരെ സമുദായത്തിലെ പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികൾക്കെതിരായി സംഘടിപ്പിക്കുകയും അണിനിരത്തുകയും ചെയ്തു സമുദായത്തിന്റെ ഭൗതികജീവിതവളർച്ചയെ തടയുന്ന പിന്തിരിപ്പൻശക്തികളെ അട്ടിമറിക്കാൻ പ്രയോജനപ്പെടുന്നു’.

മാർക്സ് തന്നെ പറയുകയുണ്ടായി:

> ‘ഒരു സിദ്ധാന്തം ജനങ്ങളെ ആകർഷിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അതൊരു ഭൗതികശക്തിയായിത്തീരുന്നു’

ബോധപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനം

നിലവിലുള്ള സാമൂഹ്യഘടനയെ മാറ്റിമറിയ്ക്കാനും മർദ്ദനവും ചൂഷണവുമില്ലാത്ത പുതിയൊരു സാമൂഹ്യഘടന കെട്ടിപ്പടുക്കാനുംവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിപ്ലവകാരികൾക്ക് വിപ്ലവകരമായ ഒരു സിദ്ധാന്തം എത്രത്തോളം ആവശ്യമാണെന്നു ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും ആശയങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കാതെ, ദൈനംദിന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മാത്രം ഒഴുകുന്ന വിപ്ലവകാരികൾക്ക് സമുദായത്തെ മാറ്റാൻ കെൽപ്പുള്ള ബഹുജനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ കഴിയില്ല.

സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

> ‘അതുകൊണ്ട്, സമുദായത്തിന്റെ ഭൗതികജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കാനും അതിന്റെ പരിതഃസ്ഥിതിയുടെ വളർച്ചയെ ത്വരിതപ്പെടുത്താനും കഴിയണമെങ്കിൽ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗപാർട്ടി ഭൗതികജീവിതാവശ്യങ്ങളെ ശരിയായി പ്രതിബിംബിക്കുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യസിദ്ധാന്തത്തെ, സാമൂഹ്യാശയത്തെ, ആധാരമാക്കിപ്പിടിക്കണം. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു സിദ്ധാന്തത്തിനും ആശയത്തിനും മാത്രമേ കോടിക്കണക്കിലുള്ള ബഹുജനങ്ങളെ ഇളക്കിവിട്ടു പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികളെ അമർത്തിക്കളയുവാൻ കരുത്തുള്ള ഒരു വമ്പിച്ച തൊഴിലാളിപ്പാർട്ടിയുടെ പടയെ ഒരുക്കി അണിനിരത്തുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. അതിന് മാത്രമേ സമുദായത്തിലെ പുരോഗമനശക്തികൾക്ക് വഴിതെളിയിച്ചുകൊടുക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ’.

ഭൗതികപരിതഃസ്ഥിതികളാണ് മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത് എന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതോടൊപ്പം പരിതഃസ്ഥിതികളെ സൃഷ്ടിക്കാൻ മനുഷ്യനുള്ള കഴിവിനെപ്പറ്റിയും മാർക്സിസം ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യനാണ് പരിതഃസ്ഥിതികളെ മാറ്റിമറിക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ ബോധപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് സമുദായത്തിൽ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാകുന്നത്. യഥാർത്ഥമായ ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടും സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിയമങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടും ബോധപൂർവ്വം പരിപാടികൾ രൂപവൽക്കരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ മനുഷ്യന്റെ ശക്തി അജയ്യമായിരിക്കും. അങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യന് പ്രകൃതിനിയമങ്ങളേയും സാമൂഹ്യനിയമങ്ങളേയും സമുദായത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്ക് വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയും.

ഈ ബോധപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനത്തിനുള്ള വഴികാട്ടിയാണ് മാർക്സിസം.

കെ. ദാമോദരൻ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കേരളത്തിലെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ ഒരാളും മാർക്സിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികനും എഴുത്തുകാരനുമായിരുന്നു കെ. ദാമോദരൻ (ഫെബ്രുവരി 25, 1904–ജൂലൈ 3, 1976). മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരൂർ വില്ലേജിൽ പൊറ്റൂർ ദേശത്ത് കീഴേടത്ത് എന്ന സമ്പന്ന നായർ കുടുംബത്തിൽ കിഴക്കിനിയേടത്ത് തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടേയും കീഴേടത്ത് നാരായണി അമ്മയുടേയും മകനായാണ് ദാമോദരൻ ജനിച്ചത്. കേരള മാർക്സ് എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. 'പാട്ടബാക്കി' എന്ന നാടകരചനയിലൂടെയും അദ്ദേഹം പ്രശസ്തനായി. കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളോട് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. നിയമലംഘന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു.

കാശിവിദ്യാപീഠത്തിലെ പഠനകാലഘട്ടം മാർക്സിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളോട് താൽപര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. തികഞ്ഞ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായാണ് കേരളത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയത്. പൊന്നാനി ബീഡിതൊഴിലാളി പണിമുടക്കിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു. നവയുഗം വാരികയുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നു. പാർട്ടി പിളർന്നപ്പോൾ സി. പി. ഐ.-യിൽ ഉറച്ചുനിന്നെങ്കിലും അവസാനകാലത്ത് പാർട്ടിയിൽ നിന്നും അകന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹ്രു സർവ്വകലാശാലയിൽ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രം തയ്യാറാക്കാനുള്ള പഠനത്തിനിടെ 1976 ജൂലൈ 3-ന് അന്തരിച്ചു. പദ്മം ജീവിതപങ്കാളിയായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക് ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

കെ ദാമോദരന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. മനുഷ്യൻ
2. മാർക്സിസത്തിന് ഒരു മുഖവുര
3. കമ്യൂണിസം എന്ത്, എന്തിന്, എങ്ങിനെ?
4. വർഗ്ഗസമരവും ഭരണകൂടവും
5. മാർക്സിസത്തിന്റെ ചരിത്രശാസ്ത്രം
6. മാർക്സിസത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം
7. മാർക്സിസവും കുടുംബജീവിതവും
8. സോഷ്യലിസവും കമ്യൂണിസവും
9. കമ്യൂണിസവും ക്രിസ്തുമതവും
10. മാർക്സിസവും ആധുനികശാസ്ത്രവും

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 1
2. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 2
3. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 3x
4. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 4
5. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 5
6. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 6
7. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 7
8. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 8
9. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 9
10. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 10

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014